

בקרוב

מי מחדד מחסביך שואה?

אין זה סוד שעם ישראל, היושב בציון, סובל מחסביך שואה. אולי לא כולו, אבל רובו הגדול. חסביך שואה, זהו דחף פנימי הממריץ את הישראלי לדלג על הנושא. לחלוף עליו ביעף ולהתנהג כאילו אינו קיים, חוץ מאותם מיקרים, כשמשתלם לו לדבר עליו (וזה בעיקר לפני הגויים) או כאשר אין לו ברירה, כמו ביום-השואה. ייתכן מאד שהטראומה הנוראה דחקה את הזיכרונות המרים לקרן-זווית; זה קרה לא רק ליהודים, אלא לרבים מעמי העולם. ומאחר שהטראומה של עם ישראל חזקה

המופ של טרי ובלעדיו

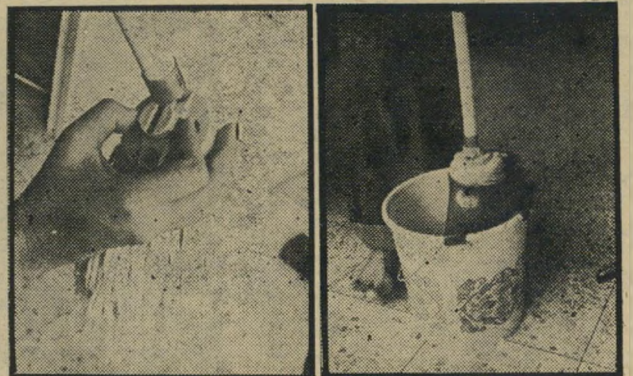
כל מי שהתרשם מהכתבות על טרי רביד, השחקנית דוגמנית, יוכל לראותה (לבושה) כשהיא מדגימה את השימוש ב„מופ” לשטיפת רצפות, בסרט הפירסום ה- מוקרן בימים אלה בבתי-הקולנוע בארץ.

כאשר הזמין היבואן של „מופ” לייצר עבורו סרט פירסום, חיפש המפיק שחקנית מתאימה שתדע להדגים את השימוש ב- „מופ”. הנתונים היו: הופעה נאה ואצילית, גבוהה, רצוי שחקנית מחו"ל המכירה את אופן השימוש ב„מופ”.

חיפשו ומצאו את טרי רביד שהתאימה מכל הבחינות. בחלקו הראשון של הסרט מנסה טרי לשטוף את הדירה בשיטה המ- קובלת בארץ (סמרטוט ריצפה המכונה ספונג'ה) — כמובן שהשטיפה בשיטה היש-

הסחיטה במופ-רודקס היא ללא מגע יד, מכניסים את ראש מופ לתוך מתקן סחיטה הצמוד לדלי ולוחצים את המוט כלפי מטה בתנועה סיבובית.

בתצלום חשמלי מודגמת החלפת ראש-מופ שהתבלה בראש חדש. החיבור למקל השטיפה הוא בעזרת פטנט למופ-רודקס.

נה פוגעת בעור הידיים, ומעייפת וכלל לא יסודית. בחלקו השני והעיקרי של הסרטון מדגימה טרי את השי- מוש ב„מופ”, טובלת בדלי וסוחטת מבלי להרטיב את הידיים, שוטפת את הדירה מבלי להתכופף.

פייר בנז ב„לאקומב לוסיאן” סמל הרוב השקט

יותר, גם הרצון לדחוק מחשבות עגומות מן התודעה, נמרץ יותר. אלא שכדיברי הוגה הדעות האמריקאי ג'ורג' סאנטאיאנה: „אלה שאינם זוכרים את העבר, סופם ש- יחיו אותו שוב” ולכן מי שאינו רוצה ב- חקומת הנאצים, הגיוענות והפיתרון הטופי, חייב לא רק לזכור, אלא בעיקר לנסות להבין מה קרה.

לחיצת-ידי להיטלר. וזה מוביל הישר לסרט בשם לאקומב לוסיאן, סרט שיצא לאור לפני כשנה בצרפת. עורך שם תגו- בות סוערות ולעיתים אף נועמות, דווקא משום שהוא מנסה להבין, וכשהוא מועמד לפרס האוסקר כסרט הור הטוב ביותר — הוא בדרך למסכי ישראל. האימרה של סאנטאיאנה משמשת מוטו לסרט, שעלילתו מתרחשת בקיץ 1944, בדרום צרפת. שעה שבנות-הברית כבר נחתו בצפונה, וגיבורו נער בן 17, עובד בשירות הגיסטאפו בחוד- שי הכיבוש האחרונים הללו.

„מאז המלחמה נעשו בצרפת כ-60 סר- טים על הכיבוש הנאצי, וב-58 מהם, היו כל הארפתים גיבורים בני-חיל.” אומר הבמאי לואי מאל. הצער והחמלה, (שהוצג בישראל בטלוויזיה), היה הסרט הראשון שהעז ל- הראות את מימדי שיתוף-הפעולה עם הנא- צים. הבה נודה באמת: צרפת היתה המדי- נה היחידה באירופה שמנהיגה, המרשל פטן, לחץ ידיים עם היטלר. והצרפתים הסתתרו מאחרי מצחיתו של המרשל!

מאל, ובעיקבותיו עוד כמה במאים צרפ- תים צעירים, החליטו לנצל את הפריצה שנפתחה, ולהכניס את היד לפצע שהגליד למראית-עין. „חשבתי שאפשר יהיה, היום, לעשות סרט המדבר בצורה כנה על אותם ימים, מבלי לעורר גל של ויכוחים ועלבון- נות אישיים. אלא שאסור, כנראה, להקל ראש ברגישות הצרפתית לנושא, הקיימת עד עצם היום הזה.”

תקרר באופניו. ואומנם, לאקומב לוסיאן אינו מתחשב כלל ברגישות זו. גיבורו הוא בן-איכרים רגיל בהתלט. הסוץ, מוצק, לא אינטליגנטי במיוחד, צייד מטיב- עז, צעיר המשתלב היטב באווירה הטיבועית של סביבת הולדתו. הוא בן מסור השוטף רצפות בבתי-זקנים ומביא את כל המשכר-